

Mama e ofticată pe noi de la Dickensgate¹ încoace. Azi ne-a pus să ne facem ordine în camere, ceea ce nu se întâmplă aproape niciodată, și a găsit în camera lui Frank un cheeseburger – de aici a ieșit tot tărăboiul.

Nu mă refer la o cutie de la cheeseburger, ci la un cheeseburger propriu-zis. Frank luase două înghițituri din el, îl pusese înapoi în cutie și-l lăsase pe jos cu niște săptămâni în urmă. Era îngropat sub un morman de echipament sportiv ce duhnea. Ciudat e că cheeseburgerul n-a făcut mucegai. Parcă s-a fosilizat. Arăta scârbos.

Mama s-a apucat de cea mai lungă predică despre șobolani, paraziți și igienă, dar Frank i-a făcut semn cu mâna, zicând:

— Nu mai pot sta, mamă. Linus poate să apară în orice minut. Ne spui mereu că trebuie să fim politicoși cu musafirii și să-i întâmpinăm la ușă.

S-a repezit pe scări în jos și eu am simțit un mic fior în stomac.

Iar Linus! Nu credeam că-l vom vedea prea des pe Linus cât Frank are interdicție la computere.

Evident, mama credea același lucru, fiindcă a părut puțin luată prin surprindere. A strigat de sus:

— Știe de interdicția ta la computere, da?

— Sigur că știe, a răspuns Frank iritat, adăugând însă când a ajuns în hol: Dar Linus poate să joace *LOC* pe computerul meu cât e la noi, nu?

1. Aluzie la Watergate, un bine-cunoscut scandal politic ce a avut loc în Statele Unite în anii 1970 (n. red.).

Mama a părut cam încurcată. A deschis gura, dar nu s-a auzit nimic. Câteva clipe mai târziu a pornit spre dormitorul ei, spunând:

— Chris? Chris, tu ce părere ai?

Asta s-a întâmplat acum vreo zece minute. Știu că Linus e la noi, pentru că l-am auzit sosind acum câteva minute. S-a dus cu Frank direct în camera de joacă și bănuiesc că au dat imediat drumul la *LOC*. Între timp, i-am auzit pe mama și tata discutând în dormitorul lor.

— E vorba de principiu! repeta mama întruna. Trebuie să învețe!

Cred că tata era pe frecvența cu „Sunt copii, e ceva inofensiv“, mama, pe frecvența cu „Ecranele sunt foarte dăunătoare și-mi strică băiatul“ și nu reușeau să cadă de acord, așa că, după o vreme, m-am plictisit să-i ascult. Am coborât și am intrat în bârlog, unde mă aflu și acum, așteptând.

Nu, nu așteptând.

Adică, într-un fel, așteptând.

Pun un episod vechi din *How I Met Your Mother*¹ și încerc să nu calculez cât durează o partidă de *LOC* și dacă Linus va veni sau nu să mă salute când termină. Până și gândul la el îmi dă mici junghiuri. Junghiuri plăcute. Cred.

Nu că *ar fi obligat* să mă salute. Probabil că e ultimul lucru pe care vrea să-l facă. De ce ar vrea?

Numai că a zis „Pe curând“. De ce să spună „Pe curând“, dacă plănuia să mă ignore tot restul vieții?

Mi-am împreunat mâinile; încerc să le descleștez. N-o să vină. E aici pentru Frank, nu pentru mine. Trebuie să-mi iau gândul de la asta. Dau mai tare sonorul la *How I Met Your*

1. Serial de comedie american.

Mother și răsfoiesc și un exemplar din *Closer*¹, pentru orice eventualitate, când Felix vine spre canapea ca o rachetă.

— Hârtia asta de buzunar e pentru tine! mă anunță, întinzându-mi o foaie A4.

Bună, Rubarbă!

A desenat iar rubarba cu ochelari negri și simt cum gura mea se deschide într-un zâmbet.

Bună, Felie de Portocală!

Sunt jalnică la desen, dar reușesc cumva să fac o față cu păr și o felie de portocală drept gură. Îl trimit pe Felix la trap cu hârtia și aștept.

După câteva clipe îi aud pe mama și tata coborând scările și un tămbălău în camera de joacă. Brusc, vocea lui Frank răsună în toată casa.

— Ești ABSURDĂ!

— TEROG, NU STRIGA LA MINE ÎN FAȚA PRIETENILOR TĂI! țipă și mama.

Mi-am acoperit instinctiv urechile cu mâinile și mă întreb dacă să evadez sau nu sus, în camera mea, când aud un zgomot la ușă. Ridic privirea – e el. Linus.

Fără să-mi dau seama, m-am și repezit în cel mai îndepărtat colț al canapelei.

Creier de șopârlă tâmpit, idiot!

Fixez peretele cu privirea și mormăi:

— Bună!

— Bună, Rubarbă! Ce-i chestia asta cu „felie de portocală“?

1. Revistă de divertisment despre celebrități.

— A! (Nu-mi pot reține un surâs slab și pumnii mei se descleștează un picuț.) Mi se pare că zâmbetul tău seamănă cu o felie de portocală.

— Mama spune că e ca o semilună.

— Ei, vezi!

Înaintează puțin în cameră. Nu mă uit într-acolo, dar radarul meu e în alertă maximă la orice mișcare, cât de mică. Dacă-ți petreci cea mai mare parte din timp cu spatele la oameni, ajungi să știi ce fac fără să ai nevoie să vezi.

— Deci... nu joci? (Vocea mea sună puțin răgușită.)

— Mama ta mi-a interzis. S-a cam înfuriat. Frank mă ajută să joc și ea s-a apucat să spună că el are interdicție și asta include statul cu prietenii și datul indicațiilor.

— Aha, zic dând din cap. Îmi închipui. Părinții tăi se stresează la fel de mult cu jocurile pe calculator?

— Nu prea, răspunde Linus. Se stresează mai mult cu bunica mea. Locuiește cu noi și e nebună de-a binelea. Adică...

Se oprește brusc și urmează o tăcere apăsătoare. După vreo trei secunde, îmi dau seama de ce.

Asta crede și despre mine, mă izbește cu o bufnitură oribilă, iar apoi: Bineînțeles că asta crede.

Tăcerea devine și mai neplăcută. Simt cuvântul *nebună* plutind prin aer, asemenea cuvintelor din programul lui Frank de vocabular francez.

Nebună.

Fou.

Am învățat asta la franceză, înainte să renunț la școală. *Folie.* Asta înseamnă nebunie, nu? Numai că sună ca o formă șic de nebunie. Ca nebunia cu ruj roșu și tricou în dungi bleumarin cu alb.

— Îmi pare rău, spune Linus.

— Nu-ți cere scuze! răspund aproape agresiv. N-ai zis nimic. E adevărat. N-a zis nimic. S-a oprit la jumătatea propoziției.

Numai că oprirea la jumătatea propoziției e cel mai neplăcut lucru pe care-l pot face oamenii. E absolut pasiv-agresiv, pentru că nu poți să te legi de ceva spus de ei. Trebuie să te legi de *ceea ce crezi că voiau să spună*.

Iar ei neagă că asta intenționau.

Regina opririlor la jumătatea propoziției e mama. E expertă. Câteva exemple recente, fără o ordine anume:

1.

MAMA: Știi, chiar cred că așa-zisa ta prietenă Natalie putea să...

Oprire la jumătatea propoziției.

EU: Să ce? Să împiedice tot ce s-a întâmplat? Deci e vina ei? Putem pune totul în cărca lui Natalie Dexter?

MAMA: Nu exagera, Audrey. Nu asta voiam să *spun*.

2.

MAMA: Ți-am cumpărat o soluție de curățare a feței. Uite, e o formulă specială pentru tenul adolescenților.

EU (citind eticheta): Pentru tenul cu probleme și coșuri. Crezi că am ten cu probleme?

MAMA: Sigur că nu, scumpo. Dar trebuie să recunoști că uneori e...

Oprire la jumătatea propoziției.

EU: Cum? Unsuros? Scârbos? Ar trebui să umblu cu un sac pe cap?

MAMA: Nu exagera, Audrey. Nu asta voiam să *spun*.

În fine, așa se face că sunt foarte obișnuită cu oprirea la jumătatea propoziției. Iar Linus tocmai s-a oprit chiar la mijlocul propoziției, și știu ce voia să spună. Voia să spună: *E nebună, cum și tu ești nebună*.

E dezgustat de mine. Știu. Trece pe-aici numai fiindcă îl distrează, ca un spectacol cu ciudați. Fata cu ochelarii negri – veniți, veniți s-o vedeți cum se ascunde în colț!

Tăcerea se prelungește la nesfârșit; cineva trebuie s-o rupă, așa că spun printre dinți:

— N-are nimic. Sunt nebună. Nu contează.

— Nu!

Linus pare realmente șocat. Șocat, rușinat, perplex. Parcă umilit. Ca și cum nu-i vine să creadă că am zis ce-am zis. (Mă înțelegei, deduc toate astea dintr-o singură silabă.)

— Nu ești deloc ca bunica mea, adaugă el cu un râs firav, de parcă ar savura o glumă numai de el știută. Dacă ai cunoaște-o, ai înțelege.

Vocea lui Linus e plăcută. Nu ca a lui Frank, care sună mai tot timpul aspră, zici că e un berbec de luptă. Linus râde iar și simt un vârtej de ușurare. Dacă râde, înseamnă că nu e dezgustat, nu?

— Bănuiesc că n-o să mai vin până nu expiră interdicția lui Frank.

— Aha.

— Mama ta consideră că am o influență nefastă.

— Mama consideră că *totul* are o influență nefastă, răspund dând ochii peste cap, chiar dacă el nu vede.

— Tu ieși vreodată din casă?

Nu s-a oprit la jumătatea propoziției, dar aerul pare tot încărcat. Cel puțin așa pare aerul din jurul meu. *Ieși vreodată?* Simt o nevoie acută să mă fac ghem și să închid ochii.

— Nu. Nu prea.

— Aha.

— Adică ar trebui să merg la Starbucks.

— Super! Când mergi?

— Nu merg. (O spun cam abrupt, fără să fi avut intenția.)

E... Nu pot.